

РЕДАКТОРСКО

ИСКРЕНО И ЛИЧНО ЗА ЗАКОНА БОЖИ

Петя НАКОВА

Едно излъчване на „Искрено и лично“ през октомври беше посветено на магията. Поинтересувах се от него, защото като участник беше поканен и пастор от адвентната църква - Цанко Митев, известен в обществото с дейността си в областта на религиозната свобода. Между живите коментари на един екстрасенс, жена, пострадала от „магия“, и мненията на други участници, той успя да зададе много важен въпрос. Въпрос, който неволно преплете една нетърсена драма в режисурата на любимото българско шоу. „А знаете ли коя е първата Божия заповед?“ - попита пасторът. „Не убивай!“ - водещата Миглена Ангелова беше убедителна. Всеки български журналист е открит от показните убийства, насилието в училищата, нелепите катастрофи, въобще - несмисленото оредяване в редиците на българина. Но това беше едно от десет. След напрегнато мислене тя успя да добави: „Не кради!“ Дано не е имала предвид, че е неморално да се краде само в количества, които карат банките да фалират, болниците да не могат да си платят разходите, а на диспансерно болните да им отпускат социално по 12 лева на месец - независимо че лекарствата им струват 10 пъти повече.

По пътя на логиката е трудно да се стигне до заповедта „Не лъжи!“. Такава заповед би съсипала нормалния живот в наше време. Да не говорим за по-абстрактните и подлежащи на интерпретация „Да нямаш други богове освен Мен!“, „Не произнасяй напрасно Божието име!“ и така нататък.

Да ви кажа искрено, никой в историята не е могъл да измисли по-различен морал от десетте Божии заповеди, затова има множество начини той да бъде забравен.

А казано лично, и на християните се случва да се възползват от тези начини.

Искрено, Христос е показал дълбочината на морала с думите: „Който погледне жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си.“ Или: „Който мрази брат си, е убиец.“

Лично, в християнска държава сведохме морала до „Не убивай!“ и с колебание „Не кради!“.

Искрено, преди да съм била родена, в училищата е имало вероучение и го наричали „Закон Божий“. Всички са го знаели.

Лично, мисля си, знаели са го, но от приличие, без необходимата доза лично отношение.

Искрено, сегашното състояние на нещата, когато всеки може да прави каквото си поиска - от конференция на гейове до конференция против аборта, ми харесва повече.

Лично, но не се чувствам по-добре, по-сигурна и по-свободна.

Искрено, хората в първото състояние ги наричат лицемери и фарисеи, а във второто - грешници.

Лично, Христос порица фарисеите и каза, че е дошъл заради грешниците.

Без нищо лично, един журналист трябва да знае основите на всяка конституция и на единствения съществуващ морал. Една църква трябва да има начини да го заинтригува, за да ги научи.

Искрено, трудно журналист ще дойде на поредната ни евангелизация.

ПРОПОВЕДНИК И СЪПРУГАТА МУ УСПЕШНО СТАНАХА МЕДИАТОРИ

Момент от обучението. Мъжът с вратовръзката е Петър Кузев, вдясно от него се вижда съпругата му.

„Библейското разбиране за конфликтите е, че те трябва да се разрешават извън съда, но се оказва, че християните не знаят как да разрешават споровете си“ - казва Мария Кузева, съпруга на проповедника в адвентната църква в Дупница Петър Кузев. Двата взеха участие в конференция на Центъра по медиация в Дупница на 7 ноември, на която бяха представени дейностите на центъра и партньорите му. Адвентното семейство получи сертификати за завършено обучение по медиация и беше вписано в Единния регистър на медиаторите към Министерството на правосъдието след успешно издържан изпит и специализирано обучение.

Медиацията е посредническа дейност, уредена чрез закон, при спорове и конфликти, която има своите правила. В много от случаите за спорещите страни е по-доб-

ре да се обърнат към медиатор. С негова помощ могат да стигнат до решение, което е взаимно удовлетворяващо, за разлика от съдебната присъда. А и е доста по-евтино, защото на някои места медиаторите - по професия психолози, адвокати, учители и др. - засега работят доброволно.

Най-успешният случай на Центъра по медиация в Дупница е решаването на спора между „Електроснабдяване“ и един от ромските квартали. Стига се до подписване на споразумение за разсрочено плащане с индивидуален погасителен план.

„Конфликтите и в църквата, и в света ще се увеличават, така че знанията и уменията, които придобихме, са много полезни“ - споделят семейство Кузеви.

Много е вероятно те да са единствените медиатори в България, членове на религиозна общност. ХМ

Има много начини да се прочете историята на Фараг Асад, разказана тук. Ние обаче бихме желали читателят да я огледа и осмисли в контекста на осъществяване поръчката на

Исус към Църквата за работа в трудни места - в места, където резултатите може да изглеждат нищожни в човешките очи. Само през вечността обаче ще научим пълната история. ХМ

МИСИОНИРАНЕ ТРУДНИ МЕСТА

Не бяха кръстени хиляди. Само един! Но това беше моят баща.

Моят баща, Фараг Асад, израснал в ревностно коптско православно семейство в Кайро, Египет. На 14-годишна възраст стигнал до заключението, че нито една от християнските църкви, включително и неговата собствена, не следва десетте Божии заповеди. Те се покланяли в първия ден на седмицата, вместо в седмия. Когато запитал свещеника за причината, му било отговорено: „Това е традицията на църковните отци.“

Баща ми беше много почитан човек в обществото. Когато бях 12-годишен, много исках да следвам неговия пример във всичко. Забелязах, че той редовно палеше цигара и отиваше да пуши в банята.

Един ден, когато отидох в банята, и аз опитах да запуша. Запалих една от неговите цигари и поех дъх. Стана ми толкова лошо, че хвърлих това проклето нещо в тоалетната чиния.

Но, случайно или не, случи се, че баща ми ме последва в банята. Бяхме седем деца по това време (две се родиха по-късно) и никой друг не пушеше.

- Кой е бил последен в банята? - запита той мама.

- Мисля, че беше Шафик - отговори тя.

Баща ми ме извика на чистен разговор.

- Синко, бил съм много лош пример за теб - изповяда той, а съзри се стичаха по бузите му. - Шом това нещо убива, аз никога повече няма да запала - след това той смачка остатъка от цигарата си.

Тръгване по нов път

Една сутрин баща ми и неговият племенник се отпратили на посещение към някакъв болен роднина. Докато ходили из града, забелязали осветен

плакат, на който прочели: „Пазители на съботата и Идването“. Баща ми се заинтересувал и, вместо да посетят роднината, двамата влезли в сградата, за да разследват случая.

Вътре на амвона стоял един човек и проповядвал само на двама души в цялата зала. Очевидно бил британец, защото говорел на развален арабски за съботата.

След сказката баща ми му казал:

- Радвам се, че някои хора - освен евреите - пазят седмия ден, съботата.

Припомняйки си въпроса, зададен към православния свещеник, когато бил на 14 години, баща ми поискал от проповедника литература, обясняваща неговите вярвания. Човекът му дал екземпляр от книгите на Е. Уайт „Животът на Исус“ („Копнежът на вековете“), „Патриарси и пророци“ и някои книжки за съботата.

През следващите няколко дни баща ми стоял до късно вечер, размишлявайки върху прочетените материали. Адвентният пастор посетил нашия дом и го поканил на църква.

В една мюсюлманска страна съботата е първият седмичен работен ден; петъкът е святият ден. Баща ми заемал важен държавен пост; той бил също един от водителите и виден член на коптската православна църква.

Скоро след това някакъв национален празник се паднал в събота. Тъй като през този ден баща ми бил свободен от работа, решил да посети пазителите на съботата.

- Деца, обличайте се, ще ходим на църква - ни каза той.

Мама не беше много щастлива от това; тя мислеше, че британецът само ще обърка неговия ум. Все пак се съгласи да отиде, само за да има мир.

Когато и деветимата пристигнахме в адвентната църква, точно в този момент там бяха на посеще-

ние председателят на Съюза и председателят на Съединението. Провеждаше се Господна вечеря.

- Бихте ли желали да участвате? Всеки е поканен - каза пасторът на баща ми.

Коптските християни вземат участие с хляб и вино всяка неделя, а веднъж годишно свещеникът умива нозете на дванадесетте дякони. Но баща ми не бил дякон и следователно никога не си бил умивал нозете в църква преди това. Председателят на Съюза уми нозете му, докато мама и ние децата, гледахме удивени. След това прегърнаха баща ми.

- Надявам се, че можете да посещавате църква всяка събота - каза проповедникът.

- Ще се опитаме - отговори баща ми.

Без да извести на семейството си, баща ми реши да пази съботата. В службата поискал да си вземе свободна следващата събота, като изпълва един от шестдесет годишни дни, които се предоставяли за болест, ваканция и бизнес.

На следващата седмица той отново поискал да има свободна събота. Тъй като не отишъл на работа, мама го запитала:

- Защо си вкъщи, днес не е празник?

Той отговорил, че си е взел свободен ден. И така всяка събота той водеше семейството си в адвентната църква. Мама ходеше неохотно. Страхуваше се, че той ще загуби работата си. Неговите мюсюлмански и християнски приятели от службата го предупреждавали: „Помисли за седемте си деца. Не можеш да вървиш против началството си и да запазиш работата си.“

„Началството не ми осигурява работата - посочил той. - Бог прави това.“

Скоро баща ми станал първият новообърнат адвентист от седмия ден в

град Кайро.

Тест за вяроост

Един ден прекият началник на баща ми го информирал, че не може повече да взема свободни съботи. Тогава той написал писмо, което било едновременно и молба, и подаване на оставка: „Бил съм верен правителствен чиновник само с положителни отзиви за мен в личния ми живот. Правя това, понеже имам задължения пред Бога. Следователно моля да имам свободна събота за богослужение. На свой ред аз ще се откажа от своите шестдесет дни отпуск. Ако това не може да ми се отпусне, моля да бъда освободен от поста си.“

Понеже баща ми бил ценен и ефикасен работник, неговият шеф не искал да се лиши от него.

Нито пък искал той да отговори на писмото, затова то се подмятало от офис на офис през следващите три месеца. През това време баща ми се молеше и постеше, като се хранеше само един път дневно - вечер. Мама не знаела нищо за молбата за оставка.

Разбирала само, че нещо странно се случва. Баща ми обикновено водеше сутрешното богослужение, като караше всеки от членовете на семейството да чете един библейски стих; след това той казваше няколко думи и всички се молахме. Но това се промени. В продължение на тринадесет седмици той четеше само един и същи стих всяка сутрин: „Млад бях, ето, остарях и не видях праведния изоставен, нито потомството му да търси хляб“ (Псалм 37:25). След това той ни даваше един и същи въпрос:

- Богът на Даниил наш Бог ли е също?

- Да, татко - отговаряхме ние.

- Богът на тримата младежи наш Бог ли е?

- Да, татко.

Продължава на стр. 6